Verdi

Det kongelige Theaters Repertoire.

Nr. 190.

Troubadouren.

Opera i 4 Acter.

Texten af S. Cammarano, Musiken af Giuseppe Verdi.

Oversat fra Italiensk af H. P. Holst.

Priis: 16 Skilling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel,
Badstuestræde Nr. 17.

1865.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faaes i **Schubothes Boghandel**, Badstuestræde Nr. 17, til vedføiede Priser.

Nr. 1. Emilie Galotti, Sørgespil af Lessing. 24 β. — Nr. 3. Landsbysangerinderne, Syngestykke. 14 β. — Nr. 4. Tre Maaneder efter Brylluppet, originalt Lystspil af Overskou. 30 β. — Nr. 6. Romeo og Julie, Sørgespil af Shakspeare ved P. Foersom og A. E. Boye. 32 β. — Nr. 7. Fred med de Døde, Lystspil af Raupach. 14 β. — Nr. 8. Veien til Ødelæggelse, Comoedie af Holcroft. 26 β. — Nr. 9. De væltede Vogne, Syngestykke af Dupaty. 14 β. — Nr. 10. Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard. 16 β. — Nr. 11. Chinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg. 16 β. — Nr. 13. Gesandten, Lystspil af Scribe og Delavigne. 16 β. — Nr. 14. Efterskriften, Lystspil af Holbein. 8 β. — Nr. 15. Valentine af Mayland, Syngestykke af Bouilly. 12 β. — Nr. 16. Isidor og Olga, Sørgespil af Raupach. 20 β. — Nr. 17. Muurmesteren, Syngestykke af Scribe. 14 β. — Nr. 18. Destillateuren, original Vaudeville. 20 β. — Nr. 19. Den fortrædelige Formiddag, Lystspil. 12 β. — Nr. 20. Formynder og Myndling, Lystspil af Scribe. 12 β. — Nr. 21. Snyltegjæsten, Lystspil af Scribe. 12 β. — Nr. 22. Hellig Tre Kongers Aften, Lystspil af Shakspeare. 30 β. — Nr. 23. Hvilken er den Rette? original Vaudeville af Overskou. 12 β. — Nr. 24. De muntre Koner, Lystspil af Shakspeare. 30 β.

Nr. 25. Vor Tids Mennesker, originalt Lystspil af Overskou. 24 β. — Nr. 26. Den Stumme i Portici, Opera af Scribe og Delavigne, ved J. L. Heiberg. 16 β. — Nr. 27. Eugenie, Drama af Beaumarchais. 18 β. — Nr. 28. Brødrene Philibert, Lystspil af Pichard. 24 β. — Nr. 29. Marie, Syngestykke af Planard. 12 β. — Nr. 30. Hans Sachs, Skuespil af Deinhardstein. 20 β. — Nr. 31. Fornuftigfiermaalet, Skuespil af Scribe. 20 β. — Nr. 32. To Aar efter Brylluppet, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 33. Den unge Ægtemand, Lystspil af Mazeres. 24 β. — Nr. 34. Den fortræffelige Onkel, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 35. Bruden, Syngestykke af Scribe. 28 β. — Nr. 36. Don Carlos, Tragoedie af Schiller. 40 β. — Nr. 37. Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe. 24 β. — Nr. 38. Henrik den Femtes Ungdom, Syngespil. 24 β. — Nr. 39. Øværeren og Dandserinden, Comoedie af Scribe. 20 β. — Nr. 40. Familien Riqueborg, Drama af Scribe. 16 β. — Nr. 41. Den gamle Ægtemand, Lystspil af Scribe. 18 β. — Nr. 42. Elskovsdrikken, Syngestykke af Scribe. 16 β. — Nr. 43. Frierens Beseg, Lystspil af Scribe og Melesville. 16 β. — Nr. 44. Kostgængeren, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 45. Den første Kjærlighed, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 46. Mellem i Bjergkløften, Syngespil af Miltitz. 16 β. — Nr. 47. Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen. 20 β. — Nr. 48. Garrick i Bristol, Lystspil af Deinhardstein. 32 β.

Nr. 49. Dominique, Comoedie af D'Epagny og Dupin. 28 β. — Nr. 50. Brødrene Foster, Lystspil, efter Töpfers Bearbeidelse af J. L. Heiberg. 24 β. — Nr. 51. For evig! eller: Medicin mod en Elskovsrus! af Scribe og Varner. 20 β. — Nr. 52. Johanne d'Arc, Pigen af Orleans, romantisk Tragoedie af Schiller. 36 β. — Nr. 53. Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupin ved J. L. Heiberg. 16 β. — Nr. 54. Christens Hjemkomst, Lystspil af Scribe og Dupin. 16 β. — Nr. 55. Broder og Søster, Comoedie af Scribe og Melesville. 16 β. — Nr. 56. Donna Diana, Lystspil, oversat efter West's Bearbeidelse af Moretos spanske Original. 36 β. — Nr. 57. Kom! Dramatisk Opgave, af Elsholtz. 12 β. — Nr. 58. Ludvig den Ellevte, Tragoedie af Casimir Delavigne. 40 β. — Nr. 59. Tempelherren og Jødinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück. 20 β. — Nr. 60. Den unge Hovmesterinde, Lystspil, efter Scribe og Duport ved J. L. Heiberg. 20 β. — Nr. 61. Ludovic, Syngestykke af de Saint-Georges. 20 β. — Nr. 62. En Time i et Stervho, Lystspil, efter det Franske ved J. L. Heiberg. 16 β. — Nr. 63. Den Ukjendte, tragisk Syngespil af Romani. 16 β. — Nr. 64. Hertuginden af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles. 32 β. — Nr. 65. Aurelia, Skuespil efter Scribe. 24 β. — Nr. 66. Den hemmelige Lidenskab, Lystspil af Scribe. 32 β. — Nr. 67. Igaar og Idag, eller et Eventyr paa Heden, originalt Lystspil. 24 β. — Nr. 68. De to Ægtemænd, Lystspil af Scribe og Warner. 16 β. — Nr. 69. Ørnens Rede, romantisk comisk Opera af Carl v. Holtey. 20 β. — Nr. 70. Yelva, Drama af Scribe, Devilleneuve og Desverges. 16 β. — Nr. 71. Matrosen, Comoedie af Souvage og Lurieu. 16 β. — Nr. 72. Et Eventyr under Carl den Niende, Lystspil af Soulié og Bedon. 28 β.

Nr. 73. Duellanterne, comisk Syngestykke af Overskou. 24 β. — Nr. 74. Jean, Skuespil i to Afdelinger, af Théaulon og Signol. 16 β. — Nr. 75. Michel Perrin eller Politispionen uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Duveyrier. 28 β. — Nr. 76. Skilles og mødes, original dramatisk Digtning af H. C. Andersen. 28 β. — Nr. 77. Marie Stuart,

(see Omslagets sidste Blad.)

Troubadouren

Opera i 4 Acter.

Texten af S. Cammarano, Musiken af Giuseppe Verdi.

Oversat fra Italiensk af H. P. Holst.

Personerne.

Greven af Luna.
Leonora.
Azucena, en Zigeunerske
Manrico, Troubadour.
Ferrando.
Inez.
Ruiz.
En gammel Zigeuner.
Et Bud.
Leonoras Terner.
Tjenere, Krigere.
Zigeunere, Zigeunerskker.

Handlingen foregaaer i Begyndelsen af det 15de Aarhundrede, deels i Biscaia, deels i Arragonien.

Første Act.

Første Scene.

Forhal i Paladset Alfaferia. Sidedør, der fører ind til Greven af Lunas Værelser. Nogle af Grevens Tjenere sidde eller ligge slumrende ved Døren. I Baggrunden gaae Bevæbnede frem og tilbage.

Ferrando (tiltaler Tjenerne).
Nu muntert! I glemme,
At Greven Jer byder at vaage!
Han gaaer i Haven
Og sender Suk paa Suk til sin Elskte,
Men aldrig finder han Hvile.

Tjenerne.
Nei, thi Skinsygens Slanger
Forgifte hans Hjerte.

Ferrando.
Den Troubadour, der her i Haven
Synger hver Nat saa lifligt,
Er Rivalen, han frygter.

Tjenerne.
For vor Søvn at forjage
Fortæl Historien om Garzia,
Vor Greves yngre Broder!

Ferrando.
Saa hør! forsamler Jer om mig!

De Bevæbnede og Tjenerne.
Lad høre!

Ferrando (fortæller).
Med sine tvende Sønner
Levede her Grev Luna,
Han, som kaldtes den Gode.
Ved den Yngstes Vugge
Vaaged kjærligt om Natten en Amme.
En Morgen, af Søvn overvældet,
Farer hun op fra Leiet,
Thi hvem troer I, hun seer hos Barnet?

De Bevæbnede og Tjenerne.
Ja hvem? Saa tal dog!

Ferrando.
En Zigeunerske, gulbrunn og vissen,
Hvis mørke Miner ane lod det Værste.
Sine Hexesprog hun mumled,
Medens giftigt hun stirred paa Barnet.
Fortvivlet Ammen
Et hvinende Skrig udstøder —
Det klinger gjennem Slottet,
Og forfærdet styrter man til,
Mens under Eder og Trudsler
Den lede Troldqvind skynder sig bort.

De Bevæbnede og Tjenerne.
Med Angst vi paa Dig høre,
Og Hjertet banker Slag i Slag!

Ferrando.
Høit og dyrt hun svoer, hun var kommen
For at stille Horoscop for den Lille.
Kun Opspind!
Barnet sygnede langsomt.
Dets Mund blev hed og tør, dets Kinder blege,
Hver Aften græd det stille,
Det glemte sine Lege,
Og med hver Time svandt dets Kræfter.
(Choret viger forskrækket tilbage.)
Hexen blev ført til Baalet,
Men hendes Datter svoer
At hævne sin Moder,
Og hun holdt sit Løfte,
Thi med eet var Barnet forsvundet,
Men paa det Sted,
Hvor man Moderen brændte,
Fandt man, o Rædsel!

De forkullede Rester
Af den Forsvundne.

De Bevæbnede og Tjenerne.

Med Angst vi paa Dig høre,
Og Hjertet banker Slag i Slag!

Nogle af Choret.

Men Greven?

Ferrando.

Han Livet kummerligt fristed;
Men en hemmelig Røst ham sagde,
At hans Barn var ei brændt, men leved,
Og i hans sidste Time
Loved ham Sønnen
At forfølge dets Spor til det Sidste.

De Bevæbnede og Tjenerne.

Og har man siden Intet hørt!

Ferrando.

Nei Intet.

De Bevæbnede og Tjenerne.

Troer Du, Forbrydersken Du kunde kjende?

Ferrando.

Jeg troer det.

De Bevæbnede og Tjenerne.

O hun fortjente, at hun sendtes
Til Helved, til sin Moder.

Ferrando.

Til Helved? Nei man troer,
At end paa Jord hun færdes,
At hendes Sjæl ei finder Ro,
Og at i bælmørk Nat
I Storm og Uveir tidt hun end sig viser.

De Bevæbnede.

Ja til Ugle forvandlet
Hun paa Tagskjægget sidder
Og hæsligt hun hyler.

Tjenerne.

Og snart som en Ravn man seer hende piilsnart
Ved Morgenens Komme flygte til Skoven.

Ferrando og Choret.

Gid Forbandelsen ramme
Den onde, den skjændige Hex!

(Tjenerne ile hen til Døren. De Bevæbnede trække sig tilbage til Baggrunden.)

Anden Scene.

Changement.

Slotshaven. Tilhøire en Marmortrappe, der fører op til Grevens Værelser. Maanestin.

Leonora. Inez.

Inez.

Det er silde! Kom dog!
Alt længe Fyrstinden Dig venter.

Leonora.

Igjen en Nat der gaaer, og ham jeg seer ei!

Inez.

O siig mig, tal dog,
Hvad tændte denne Elskovsgnist i Hjertet?

Leonora.

Ved en Turnering første Gang jeg saae ham.
Mørk var hans Rustning, mørk hans Hjelm,
Paa Skjold og Banner intet Mærke fandtes,
Men i hver Kamp han seired,
Og af min Haand han modtog Seierskrandsen.
Da udbrød Borgerkrig og Oprør —
Han saaes ei meer,
Og som en Drøm, en gylden
Hans Billed flygted.
Een Gang endnu, men lang Tid efter, da...

Inez.

Hvad skete?

Leonora.

O hør det!

1.

Sødt Maanen i den stille Nat
Lod sine Straaler spille,
Og i det tause, dunkle Krat
Lød Nattergalens Trille;
Fra Havens tusind Blomster smaa
Flød der en Vellugtskilde —
Stjernerne hist fra Himlens Blaa
Saae ned med Dine milde:
Da svulmende hen over Vang
Lød Troubadourens Sang.

2.

Høit imod Himlen steg hans Sang,
Imod den blanke Stjerne
Mit Navn bar Vinden fra det Fjerne,
Jeg iilte glad til Vinduet hen.
Ja det var ham, min Tankes Ven —
O Held, jeg saae ham atter!
Ja henrykt saae jeg ham igjen,
Min Lykke Du ei fatter,
Thi svulmende hen over Vang
Lød Troubadourens Sang —
Ja svulmende hen over Vang
Lød Troubadourens skjønne Sang.

Inez.

Veninde, jeg frygter.

Leonora.

O ti dog!

Inez.

Frygt for den Ubekjendte
Fylder mit Hjerte.
Søg ham at glemme!

Leonora.

Nei aldrig!

Inez.

Hør din Venindes varende Røst!

Leonora.

Jeg glemme ham! Det Raad kan Du mig give!
En ukjendt Længsel drager
Min Tanke til den Elskte.
Den Tvivl og Frygt forjager —
For ham jeg aander kun.

Om Tigger eller Greve,
Han er for mig den Samme.
Kan jeg for ham ei leve,
Saa vil jeg døe for ham!

Inez.
Ak, Smerten slaaer alt Rødder
I hendes unge Bryst!
(De gaae opad Marmortrappen til deres Værelser.)

Tredie Scene.

Greven af Luna (kommer).
I Slummerens Arme hviler
Alt længst Fyrstinden,
Men hendes Dame vaager.
Ja, Leonora, end Du vaager,
Og fra dit Vindue skinner
I Natten Lyset
Ret som en Haabets Stjerne.
O hvor min Elskovs Flamme
Grumt mig fortærer!
Ja jeg maa see Dig, Elskte!
Og lytte til din Stemme....
Ha, det er ham! Jeg skjælver.
(Man hører udenfor Scenen)

Troubadourens Stemme.
Forladt paa Jord jeg vanker,
Et Nov for vilde Tanker
O røv mig ei mit Mod —
O røv mig ei mit Mod,
Du Stjerne for min Fod!

Greven.
Den Frække! han over....

Troubadourens Stemme.
O hvis den Ild Du kjender,
Elskte, som Eros tænder,
Saa fly dit Fangebuur,
Saa fly dit Fangebuur
Og følg din Troubadour!

Greven.
Hvilken Marter!
Hvad seer jeg? Hun sig nærmer!

Fjerde Scene.

Leonora (iler hen til Greven, der svøber sig ind i sin Kappe).

Leonora.
Seer jeg Dig atter?

Greven.
O Gud!

Leonora.
Hvi dvæled Du saalænge?
Ak med bekymret Hjerte
Minuterne jeg talte!
Dog al min Sorg forstummer
Nu, Elskte! ved dit Bryst!

Troubadourens Stemme (nærmere).
Ha Falske!
(Maanen kommer frem, og man seer en Ridder i en mørk Dragt.)

Femte Scene.

Leonora
(der gjenkjender dem Begge, kaster sig for Troubadourens Fødder).
Manrico!
Jeg i den mørke Nat
Tog feil af Dig, Du Kjære!
Du er mit Hjertes Skat,
Og din kun vil jeg være.
Du er mit bedste Smykke,
Mit Liv, mit Alt, min Lykke —
Jeg til mit Bryst kan trykke
Min elskte Troubadour.

Greven.
Ha skjændigt!

Manrico (løfter hende op).
Saa stor en Lykke!

Greven.
Af Harm forgaaer jeg!

Leonora.
Min Stolthed, min Lykke!

Greven.
Hvis Du har Mod, saa siig dit Navn!

Leonora.
O Gud!

Greven.
Siig mig dit Navn!

Manrico (kaster Kappen).
Betragt mig da! Du seer Manrico!

Greven.
Forrykte!
At komme hid Du vover,
Hvor Døden Dig venter,
Og Bøddeløxen alt
Er for Dig sleben.

Manrico.
Saa kald paa Vagten
Og overgiv i Bødlens Hænder
Den Rival, som Du hader!

Greven.
Følg mig!

Leonora.
O Himmel! stands dog!
Et Skrig, en Lyd kan styrte ham i Døden!
Hør mig!

Greven.
Jalousien mit Bryst fortærer,
Hvilken Marter! hvilke Qvaler!
Synet af Dig Flammen nærer,
Som med Livet jeg betaler!
Evig Troskab ømt Du haver lovet,
Eder svoer Du uden Tal!
Dig at elske har han vovet,
Derfor nu han bøde skal!

Leonora.
Jalousien dit Bryst fortærer
Ak jeg fatter dine Qvaler.
Hvis det Offer Du begjærer,
Jeg mit Liv for ham betaler.
Evig Elskov har jeg ham lovet,
For at see mig Alt han voved —
Det er Kilden til min Qval!

Manrico.
Jalousien hans Bryst fortærer,
Graven sig for ham oplukker,
Thi den Ild, som i Blodet gjærer,
Ak med Døden kun man slukker.

Evig Troskab ømt hun mig loved,
For at see mig Alt hun voved —
Det er Kilden til hans Oval.

Anden Act.

En forfalden Bolig paa Skrænten af et Bjerg i Biscaia. Bagarunden er aaben. Der brænder et dystigt Baal. Morgenrøde. Azucena sidder ved Ilden. Manrico staaer ved sit Leie indhyllet i sin Kappe, Hjelmen ved Fødderne. Han har fæstet sit Blik paa Sværdet, som han holder i Haanden. Zigeunere af begge Kjøn.

Zigeunerne.

See blot, hvor muntert hist Skyerne drage,
See frem af Mulmet Solen alt haster,
Netsom naar efter de sorgfulde Dage
Enken sin Sørgedragt smilende kaster!

(De gribe Hamrene og slaae paa Amboltene i Takten.)

Til Arbeid! Muntert!
Hvem mon Zigeunerens Dage forskjønner?
Hans Brud ham lønner!

Mændene
(holde op at arbeide et Øieblik).

Fyld mig et Bæger!
Den gyldne Viin gier Kraft og Mod.
Tøm det til Bunden!

Alle.

Solglands nu farver Skyen den dunkle —
See blot hvor Vinen og Bægerne funkle!
Til Arbeid!
Hvem mon Zigeunerens Dage forskjønner?
Hans Brud ham lønner!

Azucena.

Knittrende Flammen
Slaaer imod Himlen;
Folket i Masser
Strømmer til Baalet.
Hujen og Skrigen
Blandes med Jubel.
Mellem Soldater
Gaaer der en Qvinde,
Blikket fortvivlet er
Fæstet paa Flammen,
Flammen, der knittrer
Og blusser saa vildt.
Luerne slaae alt
Om deres Offer,
Omspænde Dragten,
Dragten, den sorte.
Hør hendes Angstskrig!
Bjergenes Echo
Trindt det gjentager.
Vee! Nu den Arme
Gribes af Flammen,
Flammen, der knittrer
Og blusser saa vildt!

Chor af Zigeunere.

Sørgelig lyder din Sang!

Azucena.

Jeg veed det, Venner!
Men en større Sorg jeg kjender,
Thi Had og Hevn i Hjertet brænder.
(Til Manrico, hviskende).
Skaf mig min Hevn! skaf mig min Hevn!

Manrico (reiser sig.)

Bestandig synger Du den samme Vise!

En gammel Zigeuner.

Det dages, Kammerater!
Vor Hviletid er endt — afsted paa Marchen!
Vi røgte maae vor Gjerning.
(De gjemme deres Redskaber og stige ned af Skrænten i broget Uorden.)

Zigeunerne
(idet de fjerne sig.)

Hvem mon Zigeunerens Dage forskjønner?
Hans Brud ham lønner.

Anden Scene.

Manrico og Azucena.

Manrico.

Nu er vi ene! Siig mig da,
Hvad er det, jeg skal hevne?

Azucena.

Derom Du spørger?
Det var min Moders Skjebne, jeg fortalte.
Beskyldt som Hex
Hun slæbtes til Skafottet.
Mig hendes Død paa Baalet
Forsølger bestandig.

Manrico.

Hvad maa jeg høre?

Azucena.

I tunge Lænker hun til Baalet førtes.
Min Søn jeg holdt paa Armen,
Og Veiret tungt jeg hented.
Jeg vilde hen til hende, men
Man spærrede mig Veien,
Skjøndt hen mod mig sig bøied
Velsignende den Arme.
Forgjeves hun mig vinked.
Man holdt tilbage mig med Magt,
Og Pøblen rundtom
Forbandelser udstødte.
Med sine sidste Kræfter
Hun raabte: „Hevn mig".
Og dette Hevnskrig klinger
Bestandig i mit Øre.

Manrico.

Og Du Dig hevned?

Azucena.

Grev Lunas Søn jeg røvede fra Slottet
Og slæbte ham til Baalet....
End brændte Flammen...

Manrico.

Flammen! Gud! jeg skjælver....

Azucena.

Den Lille hulked, og hans Graad
Mit Hjerte rørte.
Men pludselig for Sjælens Øie
Stod som et Skræmmebilled
Et Syn, et rødsomt —
Min Moders blege Gjenfærd —

Og Vagten — og Skafottet!
Jeg saae, hun løfted Armen
Og vinkte mig og raabte:
„Husk denne Time!
Husk den, min Datter! hevn mig!"
Fortvivlet jeg seer mig om,
Jeg griber Barnet — slæber det til Baalet...
Jeg støder til det....
Gjenfærdet var forsvundet —
Alt deres Bytte
Flammerne fortære....
Mit Øie bort sig vender, —
Og foran mig staaer atter
Grev Lunas Barn — o Rædsel!

Manrico.

Hvilken Skjæbne!

Azucena.

Min Søn, min egen....

Manrico.

Ak!

Azucena.

Min Søn det var, som Flammerne fortæred.

Manrico.

Ak, det var ham!

Azucena.

Jeg saae paa Baalet ham....
Min egen Yndling, min kjære Dreng
Jeg havde offret....

Manrico.

O Gud!

Azucena.

Ak paa mit Hoved reiser
Sig Haaret end. Sligt glemmes ei.
(Azucena synker tilbage. Manrico staaer stum og ubevægelig af Rædsel.)

Manrico.

Saa er jeg ei din Søn!
Hvem er jeg da? o tal dog!

Azucena.

Min Søn!... jo vist... det er Du!

Manrico.

Men nys Du sagde....

Azucena.

Du er det — tro mig!
Hvergang hiint Rædselssyn staaer for mit Blik,
Forvirres mine Tanker, og min Mund
Da taler Ord, jeg selv ei fatter.
Svar mig, har jeg som Moder
Ei hygget om Dig?

Manrico.

Det negter Ingen.

Azucena.

Husk, Livet Du mig skylder!
Da Nygtet nylig
Os bragte Bud om Kampen, og det hed,
At Du var falden, ilte jeg da ikke
I Nat og Mulm
Hen til den fjerne Liigmark?
Jeg fandt Dig — svagt Du aanded endnu —
Siig, pleied jeg Dig ei med Moderømhed,
Og har jeg ikke læget
De dybe Saar, som Fjenden slog Dig?

Manrico.

Jo; men et værre Saar Du slog mig selv. —
Forladt af mine, ene mellem Fjender
Forgjeves søgte jeg en Vei til Frelse.
Da faldt Grev Luna over mig
Med sine Stridsmænd,
Og overmandet segned jeg til Jorden.

Azucena.

Det Lønnen var, fordi Du skaante ham.
Hvi tog Du ei hans Liv,
Da ham Du havde i din Haand?
Hvor kan Du føle Medynk med den Bøddel?

Manrico.

Jeg kan ei selv forklare det, o Moder!

Azucena.

Medynk med ham!

Manrico.

Hiin Kampdag mindes jeg endnu:
Han laa for mine Fødder,
Vred sig i Støvet,
Og for min Haand han skulde falde.
Men som jeg Sværdet svang
For ham at sende Dødens Vei,
Klang der en Stemme til mit Øre:
„O gjør det ikke! dræb ham ei!"

Azucena.

Men en saadan Stemme taler
Ei til ham, den Gudsforladte!
Piint af alle vilde Qvaler
Vil din Død kun den Forhadte.
Dersom i din Magt han kommer,
Send ham strax da til sin Dommer —
Sværg mig til, at Du vil støde
Sværdet i hans falske Bryst!

Manrico.

Ja, jeg sværger, jeg vil støde
Sværdet i hans falske Bryst!
(Lyden af Horn udenfor Scenen.)

Manrico (støder i sit Horn.)

Det Budet er, som Ruiz sender.

Tredie Scene.

Manrico (til Budet)

Hvad Nyt? Siig, hvad Du bringer!

Budet
(rækker ham et Blad)

Her har Du Svaret.

Manrico (læser.)

„Med Vaaben tog vi Castellor.
Paa Fyrstens Bud
Du overtage skal deis Forsvar,
Og Dig han byder strax at ile did.
Iaften Leonora
Vil tage Sløret.
Hun skuffet blev
Ved falske Nygter om din Død."

Manrico.

Vee mig, den Arme!

Azucena (vaagner)
Hvad er der?

Manrico (til Budet)
Til ned ad Skrænten!
Skaf mig en hurtig Hest — men skynd Dig!

Azucena.
Manrico!

Manrico.
Ak, Tiden flyver! (til Budet)
Vent mig ved Bjergets Fod, men skynd Dig!
(Budet iler bort.)

Azucena.
Hvad vil Du? Svar mig!

Manrico.
I Kloster, Leonora!

Azucena.
Han hører ei.

Manrico
(svøber sig i Kappen.)
Jeg iler.

Azucena.
Nei stands dog! hør mig!

Manrico.
O slip mig!

Azucena.
Hør mig! hør din Moders Røst!
Nei Du tør ei fra mig drage,
Endnu bløde dine Vunder.
Ak, forkort ei dine Dage —
At Du lever er et Under!
Skal min Godhed jeg fortryde?
Nei, din Moder maa Du lyde.
Hver en Draabe Blod, der flyder,
Er mit eget Hjerteblod.

Manrico.
Nei, jeg atter fra Dig drager
For at prøve Sværd og Landse.
Dine Taarer, dine Klager
Mægte ikke mig at standse.
Viid, en Stjerne for mig blinker,
Som bestandig fremad vinker —
Hvis dens Bud jeg ikke følger,
Er forbi det med mit Held.
(Manrico fjerner sig. Azucena søger forgjeves at holde ham tilbage.)

Fjerde Scene.

Changement.
(Et Kloster. Træer i Baggrunden. Aften. Greven, Ferrando og nogle Bevæbnede komme forsigtigt frem, indhyllede i deres Kapper.)

Greven.
Alt er saa stille.
Nonnesangen toner
Snart i den tause Aften —
Rask til Værket!

Ferrando.
Du denne Daad vil vist fortryde.

Greven.
Tro ikke det!
Naar Hevntørst og forsmaaet Elskov
I Hjertet brænde,
Endses ikke Sligt.
Hvis jeg ham fælder,
Er jeg ved mine Længslers Maal.
Et Rygte siger,
Hun Sløret tage vil iaften —
Nei i et Kloster
Skal Leonora ei begraves!
Hendes Øines varme Straaler
Har en Flammeglands som Solen.
Ingen Tankens Dyb udmaaler,
Hun er fast som Stjernepolen.
Lad den Ild, som mig fortærer,
Tale for mig, kjærligt, ømt —
Ak, eet Ønske kun jeg nærer,
Ak, eet Held har jeg kun drømt!
(Klokkeklang.)
Hør Klokkerne! o Gud!

Ferrando.
Til Altret nu hun føres!

Greven.
Før did hun naaer,
Vi hende røve maae.

Ferrando.
O, vogt Dig!

Greven.
Ti! forlad mig!
I Lundens Skygger hist I skjule Jer! . . .
(Ferrando og Følget fjerne sig.)
Snart er Du min!
Ha, Flammer mig fortære!
(Ferrando og Choret holde ængsteligt Øie med den Plet, hvorfra Leonora skal komme.)

Ferrando og Choret.
Nu tys! Paa Plads! Vi skjule os!
Bag diese Stammer sees vi ei!
Ja tys! Paa Plads, byd Faren Trods!
Stands hver, der kommer, paa hans Vei!

Greven.
O gid jeg turde tænke,
Sig Skjæbnen vilde vende
Og mine Øvaler ende,
Fordi jeg kjækt holdt Stand!
Nu mig Du skal tilhøre,
Og steg en Gud fra Himlen
Herned til Jordevrimlen,
Ei Dig han frelse kan.

Ferrando og Choret.
Nu tys! Paa Plads! Vi skjule os! osv.
(Han fjerner sig noget.)

Chor af Nonner
(bag Scenen):
Ak! hvis af Livets Flitter
Skuffet Du blev, o Qvinde!
Her vil Du Hvile finde,
Her fanger Sjælen Ro.
Kun bag det dunkle Gitter
Kan trøstigt, trygt Du boe!

Ferrando og Choret (skjult)
Nu tys! Paa Plads! osv.

Greven (skjult.)
O steg en Gud fra Himlen osv.

Chor af Nonner
(bag Scenen):
Frygter din Fod for Fare,
Sløret hos os Du tage!
Flux her hvert Suk, hver Klage
Former sig fromt til Sang,
Og ingen snedig Snare
Lægges her for din Gang!

Ferrando og Choret.
Nu tys! Paa Plads! osv.

Greven
Ja steg en Gud fra Himlen osv.

Femte Scene.

Leonora træder ind med Inez og tvende Damer.

Leonora (til Inez.)
Hvorfor i Taarer?

Inez.
Jeg skal jo mine Dig for stedse.

Leonora.
Ja, mine Kjære!
Der er ei Lykke,
Ei Glæde meer for mig,
Og nu jeg vender mig til ham,
Som trøster mig i al min Qvide,
Som sine Frelserarme aabner mildt
Mig at modtage,
Og som mig føre vil til Lys og Frihed!
Hold op at græde! Før mig nu til Altret!
(De ville gaae.)

Greven
(træder pludselig frem.)
Nei, bliv!

Inez og Nonnerne
(der træder ud af Klosterporten.)
Grev Luna!

Leonora.
Store Gud!

Greven.
Med mig Du følge skal til Altret.

Inez og Nonnerne.
Hvilken Frækhed!

Leonora.
O sig, hvad Du forlanger.

Greven.
Din Haand, Dit Hjerte.

Troubadouren (træder frem.)

Alle.
Ah!

Leonora.
Er det en Drøm? tør jeg det troe?
Saa skal jeg see Dig atter!
Ak, ved mit Bryst Du hviler jo —
Min Lykke jeg ei fatter.
Naar Du, min Elskte, er hos mig,
Er al min Frygt bortveget, —
Er Du fra Himlen steget?
Steg jeg derop til Dig?

Greven.
Stige de Døde
Op af den Grav, som skal dem beskytte?
Har til min Smerte
Helvede selv nu sluppet sit Bytte?
(Til Manrico.)
Ha, har dit Liv Du kjært,
Vil ved din Ungdom Du Dig fryde,
Vil sorgløst Du den nyde —
Lad aldrig meer Dig see!
Lad aldrig mere her Dig see!

Manrico.
Min Død I pønsed paa, I vilde mig forraade,
Men Himlen i sin Naade
En Engel sendte mig, —
En Frelsens Engel sendte mig.

Leonora.
Er det en Drøm? tør jeg det troe? osv.

Inez og Nonnerne.
Ei nogen flygtig Drøm det var,
Men Himlen Medynk med Dig har.

Troubadouren.
Ja Himlen i sin Naade
En Frelsens Engel sendte mig.

Greven.
Vil ved din Ungdom Du Dig fryde osv.

Ferrando og Følget (til Greven).
Du Skjæbnen kan ei tvinge!
Vogt Dig! den er i Pagt med ham!

Sjette Scene.

Ruiz og Krigere træde ind fra Baggrunden bag Klostermuren.

Ruiz og Krigerne. (Med dragne Sværd).
Leve Urgel!

Manrico.
Mine tappre Venner!

Ruiz.
Følg os!

Manrico (til Leonora).
Min Elskte, følg mig!

Greven (til Leonora).
Ha, vov det ikke!

Manrico (til Greven).
Tilbage!

Greven (drager Kaarden).
Du hende røve vil? — nei aldrig!

Ruiz og Krigerne.
Hold inde!
(Ruiz slaaer Greven Sværdet af Haanden).

Greven.
Min Forbandelse frygt!

Ruiz og Krigerne (til Manrico).
Følg os, følg os! Lykken smiler!

Ferrando og Følget (til Greven).
Straffen følger — flygt, o flygt!
Hevnen kommer, ei den hviler.

Leonora.
Jeg forfærdes.

Inez og Nonnerne.
O Himlen Medynk med Dig har.

Greven.
Min Forbandelse frygt!

Ferrando og Choret.
Straffen følger! Flygt, o flygt!
(De fjerne sig.)

Tredie Act.

En Leir. Tilhøire Overbefalingsmanden Grev Lunas Telt, hvorfra der vaier et Banner. I det Fjerne taarner sig Castellor.

Første Scene.

Nogle Krigere (der spille Terninger).
Terningspil nu korter Tiden,
Blodigt Spil der følger siden.

Andre Krigere (der polere deres Vaaben).
See hvor blankt nu Sværdet funkler,
Fjendens Blod det snart fordunkler.
(Et stort Banner bæres over Scenen af Bueskytter.)

De Første.
Der er Hjælpen, som vi ventе!

De Sidste.
Hvilken Holdning! hvilket Blik!

Alle.
Seirens Krands vi snart skal hente.
Held os! Held os! Hjælp vi fik!

Ferrando.
Ja, tappre Venner!
Imorgen storme vi Castellet,
Og prægtigt Bytte
Fra Seiren der vi bringe hjem!
Til Kampen! Modigt!

Krigerne.
Til Dands Du byder os!

Ferrando og Krigerne.
Lystigt til Vaaben Trompeten os kalder,
Morgenens Sol skal belyse vor Seier.
Held mig, om ogsaa i Kampen jeg falder,
Staaer blot vort Banner fra Mønningen vaier.

Ballet.

Anden Scene.

Greven træder ud af sit Telt og kaster et mørkt Blik til Castellor.

Greven.
Hun i min Fjendes Vold! Ha denne Tanke
Forfølger mig og røver mig min Sindsro.
Men Hevnens Time kommer!
O Leonora!

Tredie Scene.

Ferrando træder ind. Man hører Larm udenfor.

Greven.
Hvad er det?

Ferrando.
Herind i Leiren sneg sig
En Zigeunerske nylig.
Af vore Poster seet
Sin Frelse søgte hun i Flugten,
Men blev forfulgt, da man formoded,
Hun kommen var at speide.

Greven.
Er nu hun greben?

Ferrando.
Ja.

Greven.
Og har Du hende seet?

Ferrando.
Nei. Vagtens Fører
Mig nylig det beretted.
(Man hører Larmen nærme sig.)

Fjerde Scene.

(Azucena føres med bundne Hænder ind paa Scenen af Soldater.)

Soldaterne.
Fremad, Hex.

Azucena.
O slip mig! slip mig!
Hvad er min Skyld? Er I forrykte?

Greven.
Kom hid og svar mig ærligt,
Men skjælv, ifald Du lyver!

Azucena.
Tal!

Greven.
Hvor vil Du hen?

Azucena.
Langt bort.

Greven.
Hvorhen?

Azucena.
Zigeunerens Vane det er,
At han vandrer og vandrer,
Og „hvorhen" han ei spørger.
Hans Telt er Himlen blaa,
Og for Huus han ei spørger.

Greven.
Hvor er Du fra?

Azucena.
Jeg kommer fra Biscaia,
Hvor mellem øde Klipper
Jeg mit Ophold søgte.

Greven.
Biscaia!

Ferrando.
Himmel! hvad er det?

Azucena.
Der jeg daarligt Livet fristed;
I min Skjæbne dog jeg fandt mig,
Indtil der min Søn jeg misted. —
Han forsvandt — nu Intet bandt mig.
Efter ham jeg stadigt drager,
Hvilens Sødhed ei jeg smager.
Langsomt fremad kun jeg vinder,
Flygtigt kun jeg fæster Bo:
Før min Søn jeg atter finder,
Faaer mit Hjerte ingen Ro.

Ferrando.
Det er hende!

Greven.
Siig, hvorlænge
Har Du flakket om saaledes?

Azucena.
Længe, ak!

Greven.
Og ei Du mindes,
At Grev Lunas Søn som Lille
Fra hans Slot blev skjændigt røvet?
Trende Lustre er det siden.

Azucena.
Tal! hvem er Du?

Greven.
Jeg? hans Broder!

Azucena.
Ah!

Greven.
Du Intet derom hørte?

Azucena.
Intet — aldrig! Men tillad nu,
At min Søn igjen jeg søger!

Ferrando.
Bliv, Forrykte!
(til Greven)
Det er hende,
Som Forbrydelsen har øvet!

Greven.
Tal dog!

Azucena.
Ti! o tro ham ikke!

Ferrando.
Barnet hun paa Baalet kasted.

Greven.
Ha! den Lumpne!

Ferrando.
Det er hende!

Azucena.
Tro ham ikke!

Ferrando.
Det er hende!

Greven.
Straffen ei hun undgaae skal —
Kaster hende strax i Lænker.
(Soldaterne udføre hans Befaling.)

Azucena.
Vee mig!

Soldaterne.
Hyl Du kun!

Azucena.
Hold inde!
Kom, Manrico! Hør, jeg kalder!
Kom og frels din stakkels Moder!

Greven.
Hun er da min Fjendes Moder!

Ferrando.
Skjælv!

Greven.
Hun er nu i min Vold!

Azucena.
Lad mine Bønner røre Jer!
O spot mig ei i Nøden!
Den Qval, som I berede mig,
Er værre jo end Døden!

Greven.
Det er din Søn, der al min Lyst
Mig røvet har i Live!
O, at jeg kunde rive
Det falske Hjerte af hans Bryst!

Ferrando og Soldaterne.
Snart skal Skaffottet reise sig,
Med Tænger man Dig kniber —
Ja uhørt Piinsel venter Dig,
Naar Bødlens Haand Dig griber.
(Paa Grevens Vink føre Soldaterne Azucena bort. Greven gaaer ind i sit Telt, fulgt af Ferrando.)

Femte Scene.

Changement.
(Sal paa Castellor med et Gallerit i Baggrunden.)
Leonora. Manrico. Ruiz.

Leonora.
Var det ei Vaabenlarm, jeg hørte nys?

Manrico.
Jo Faren nærmer sig.
Jeg vil ei skjule det: før Dagen gryer,
Et Angreb vente vi.

Leonora.
O Gud, jeg skjælver.

Manrico.
Skjælv ei, thi vi har svoret,
— Og Ingen bryde vil sin Ed —
At vi vil seire eller døe som Mænd.
(Til Ruiz.)
Vær deres Fører, mens jeg selv er borte!
Paa Dig jeg stoler.
(Ruiz gaaer.)

Sjette Scene.

Leonora. Manrico.

Leonora.
Jeg aner intet Godt,
Og alt mit Mod er borte.

Manrico.
Forjag dog disse Tanker
Og stol paa mig!

Leonora.
Jeg tør ei.

Manrico.
O hust, i Nød og Fare
Du Klippen er, hvorpaa jeg bygger fast.
Mit Liv var som en Foraarsdag
Foruden Sol og Varme,
Og som et usselt Vrag
Paa Bølgen drev jeg Arme!
Da saae jeg Dig — i Straaleglands
Strax Livet muntert blinked,
Og Elskovs Lyst og Ærens Krands
Bedaarende mig vinked —

Ja Elskovs Lyst og Ærens Krands
Bedaarende mig vinked!
Men hvis nu ved Trompetens Skrald
I denne Kamp jeg blegne maa,
I Døden det mig trøste skal,
At, Engel! Dig jeg saae.
(Orgeltoner fra Kapellet, hvor de skulle vies.)

Begge.
Himmelske Toner dale ned,
Bringe mit Hjerte Trøst og Fred.
(Ruiz træder hurtig ind.)

Syvende Scene.

De Forrige. Ruiz.

Ruiz.
Manrico!

Manrico.
Nu?

Ruiz.
Zigeunersken
Til Baalet slæbes.

Manrico.
Himmel!

Ruiz.
Det tændes alt,
Og Flammen slaaer mod Himlen.

Manrico
(nærmer sig det første Vindue.)
Jeg svimler! Gud!
Alt sortner for mit Blik.

Leonora.
Du bliver bleg.

Manrico.
Hvad Under! Viid,
Hun er.... hun er....

Leonora.
O tal!

Manrico.
Min Moder!

Leonora.
Ah!
(Gaaer fortvivlet bort.)

Manrico (til Ruiz).
Afsted! thi dette Syn
Vil røve mig Forstanden.
Til Vaaben, Alle! Kald dem hurtigt sammen!
Flammen, der stiger hisset mod Skyen,
Stivner mit Hjerte, lammer mit Mod.
Skynd Jer, Barbarer! Flammen at slukke,
Ellers den slukkes skal i Jert Blod.
Ei Du fortvivlet Hænderne vride,
Moder! Du deelte Alting med mig!
Kan jeg ei frelse Dig i din Ovide,
Sønligt jeg deler Døden med Dig!
(Krigere storme ind.)

Krigerne.
Til Vaaben! til Vaaben!
Vi seire eller falde vil.

Manrico.
Skynd Jer, Barbarer! Flammen at slukke,
Ellers den slukkes skal i Jert Blod!
(Manrico gaaer hurtigt bort, fulgt af Ruiz og Kriaerne. Udenfor høres Vaabenlarm og krigerisk Musik.)

Fjerde Act.

En Fløi af Paladset Aliaseria. Et Taarn med tilgittrede Vinduer. Nat.

Første Scene.

Ruiz og Leonora
(indhyllede i Kapper, træde ind paa Scenen).

Ruiz (sagte til Leonora).
See, der er Taarnet, hvor de Fangne sukke
I Fængselsmulmet.
Der ligger han i tunge Lænker.

Leonora.
Saa gaa! Frygt ei for mig!
Maaskee kan jeg ham frelse.
(Ruiz fjerner sig.)
Jeg frygter ei.
(Hun fæster Øinene paa en Ring, som hun bærer paa den venstre Haands Pegefinger.)
Jeg er ei uden Vaaben, Elskte! —
Du aner ei, at her jeg færdes
For Dig at frelse, min Manrico!
Lad Aftenvinden
Mit Suk Dig bringe og min bittre Klage!
O bringer, Elskovsguder smaa!
Paa Eders Rosenvinger
Trøst til min stakkels fangne Ven,
Ja Lægedom ham bringer!
Lad huldt en Engleskare
Beskærme ham mod Fare
Og bringe himmelsk Ro!
Forraader ei for ham, I Smaa,
De Sorger, som i Hjertet boe,
Men bring ham Ro!

Aandeligt Chor (inde fra Taarnet).
Forbarm Dig, Naadens Gud! og skjænk den Arme
Din Fred, naar bort fra Jordens Kyst han drager!
Modtag ham mildt! Du naadig Dig forbarme,
Tag mod en Sjæl, der vaander sig i Klager!

Leonora.
Hvad er det for Toner,
Der klinge saa rædsomt?
Paa natlige Vinger
De stige til Gud.
De stivne mig Blodet
I Hjertet af Rædsel —
Det er som fra Graven
De bragte mig Bud.

Manrico (i Taarnet).
Hvor Døden
Dog kommer langsomt, naar at døe man ønsker.
Farvel, min Leonora!

Aandeligt Chor (fra Taarnet).
Forbarm Dig, Naadens Gud! og skjænk den Arme o. s. v.

Leonora.
Du Taarn, som saa skummelt
Hist kneiser i Natten,
En Skat Du mig røved —
O giv den igjen!
Dog nei, Du dit Bytte
Saa let ikke slipper,
Og kun som et Liig skal
Jeg gjensee min Ven!

Aandeligt Chor (fra Taarnet).
Forbarm Dig, Naadens Gud! og skjænk den Arme o. s. v.

Leonora.
Intet skal den Flamme slukke,
Som Du i mit Hjerte tændte,
Skjøndt kun Qvaler, Sorg og Sukke
Elskovsguden grumt mig sendte.
Ei min Sjæl skal meer Dig savne —
Kan Du leve ei for mig,
Skal een Grav os Begge savne —
Elskte, ja jeg døer med Dig!

Anden Scene.

(Greven og nogle af hans Følge komme frem bag Taarnet. Leonora har trukket sig tilbage).

Greven (til sit Følge).
Det er mit Bud: saasnart det gryer ad Dag,
Hans Hoved falde skal,
Og hun til Baalet bringes.
(Mændene gaae ind i Taarnet.)

Greven.
Hvis jeg den Fuldmagt overskrider,
Som Fyrsten mig har givet,
Til denne Misbrug Kjærligheden drev mig.
Castellor taget blev,
Men der hun fandtes ei, og al vor Søgen
Os førte ei til Maalet.
Hvor er Du nu, Du Grumme?

Leonora (nærmer sig).
Søg ikke længer!

Greven.
Hvo taler? .... Du er her! Du hid Dig over!

Leonora.
Ak over ham jo Døden svæver —
Kan Du da spørge?

Greven.
Og Du forlanger?

Leonora.
Om Skaansel jeg Dig trygler.

Greven.
Nei aldrig!
Nu kun for Hævn jeg lever!

Leonora.
Forbarm Dig! skaan ham!

Greven.
Aldrig! nei!

Leonora (knæler).
See, her jeg ligger for din Fod —
Vil Du Dig ei forbarme?
Stands mine Taarers bittre Flod,
Hvis ei, saa dræb mig Arme!

Greven.
Ham, som min Lykke røvet har,
Jeg skulde Livet skjænke! —
Nei gid jeg blot en større Qval
Kunde for ham udtænke!

Leonora.
See her jeg ligger for din Fod!
O stands dog mine Taarers Flod!

Greven.
At han min Lykke røvet har,
Med Livet nu han bøde skal!
(Greven vil fjerne sig. Leonora holder ham tilbage.)

Leonora.
Hør mig!

Greven.
Forgjæves!

Leonora.
Skaan ham dog!

Greven.
Slip mig!
For ingen Priis hans Liv Du kjøbe kan!

Leonora.
Een er der dog — det veed jeg —
Og den jeg byder!

Greven.
Forklar Dig — tal!

Leonora
(rækker ham sin høire Haand).
Her er den.

Greven.
Hvad! tør jeg troe Dig?

Leonora.
Du paa mit Ord kan stole fast og sikkert.

Greven.
Jeg drømmer ei?

Leonora.
Naar denne tunge Fængselsport Du aabner,
Og Offret flygtet er,
Da er jeg din!

Greven.
O sværg det!

Leonora.
Jeg høit det sværger
Ved Ham, som Hjerterne randsager!

Greven.
Holla!
(En Slutter træder ud af Taarnet. Greven hvisker ham i Øret. Leonora drikker Giften, der gjemmes i Ringen.)

Leonora.
Ei mig, men kun mit Liig Du favne skal!

Greven (vender sig til Leonora).
Nu er han fri!

Leonora (afsides, jublende).
Han lever! hvilken Salighed!
Og mig sit Liv han skylder!
En salig Ro, en himmelsk Fred
I Døden Hjertet fylder!
Jeg takker Dig, at jeg, o Gud!
Faaer dog den Trøst i Graven
At den, han skylder Frihedsgaven,
Døer som hans Brud!

Greven.
O gjentag det! Du siger jo,
At Du mit Liv vil smykke!
O hvilken navnløs Lykke!
Jeg tør ei paa den troe —
For stor er denne Lykke,
Jeg tør ei paa den troe.

Leonora.
Jeg takker Dig, at jeg, o Gud
Faaer dog den Trøst i Graven osv.
Jeg døer nu som hans Brud!
(De gaae ind i Taarnet).

Tredie Scene.

Changement.

(Skummelt Fængsel. Et Hjørnevindue med Jerngitter. Dør i Baggrunden. En Lampe hænger ned fra Loftet. Azucena ligger paa et Straaleie. Manrico knæler ved Siden af hende.)

Manrico.
Sover Du, Moder?

Azucena.
Nei Søvnen flyer fra disse Øine.

Manrico.
Den klamme Fængselsluft
Jo stivner dine Lemmer!

Azucena.
Nei!
Dog flygted helst jeg strax,
Thi dette Mulm mig skrækker,
Og knap jeg mægter her at drage Aande.

Manrico (vrider Hænderne).
O Gud!

Azucena.
Vær ei bedrøvet!
Ei mine Bødler kan mig skade meer.

Manrico.
Hvad mener Du?

Azucena.
See blot, hvor Døden
Har præget sine Træk paa denne Pande
Og paa mit blege Ansigt!

Manrico.
Ak!

Azucena (med vild Glæde).
Naar hid de komme,
De finde kun et Liig,
Der truer efter Døden!

Manrico.
O ti!

Azucena.
Tys, tys! De nærme sig!
Det mine Bødler er, som bort mig slæbe!
Beskyt din stakkels Moder!

Manrico.
Der kommer Ingen! Vær blot rolig!

Azucena.
See Baalet!

Manrico.
Moder!

Azucena.
Mig Bødlen griber!
En Dag med Hujen og Skrigen
Min Moder til Baalet de slæbte.
See blot, hvor Flammen sig hvirvler!
Hør, hvor den knittrer!
Den slaaer sin Flammekaabe
Om de zittrende Lemmer —
Ingen har kjendt til en Marter som denne!
(Hun synker i Manricos Arme.)

Manrico.
Har Du mig kjær, o Moder!
Og kan Du mig høre,
Saa jag disse Syner paa Flugten
Og søg at finde
I Søvnens Arme
Din Trøst og Lindring!
(Han fører hende hen til Leiet).

Azucena.
Søn! dersom Trætheid mit Øie lukker,
Gjerne i Glemsels Hav jeg dukker;
Men hvis de atter Baalet tænde,
Væk mig af Søvnen, min Søn!

Manrico.
Sov sødt, o Moder! Dig Himlen vil sende
Lindring og Hvile — det er min Bøn!

Azucena (drømmende).
Lad os til Hjemmet vende tilbage!
Til vore Bjerge atter vi drage!
Der skal hver Aften Strengene klinge,
Og jeg skal slumre sødt ved dit Spil!

Manrico.
Sov sødt, o Moder! osv.

Azucena.
Der skal hver Aften Strengene klinge,
Og jeg skal slumre sødt ved dit Spil!
(Hun slumrer ind. Manrico knæler ved hendes Leie).

Fjerde Scene.

(Døren aabner sig. Leonora træder ind.)

Leonora.
Du seer mig atter, min Manrico!

Manrico.
Min Leonora!
Nu døer jeg gjerne!

Leonora.
Nei, nei! Jeg bringer Frelse.

Manrico.
Hvorledes? Frelse?

Leonora.
Ja skynd Dig! skynd Dig!

Manrico.
Du følger ikke?

Leonora.
Nei, jeg maa blive.

Manrico.
Du maa?

Leonora.
O fly blot!

Manrico.
Nei!

Leonora.
Frels dog dit Liv!

Manrico.
Jeg det foragter.
Men see mig stift i Øiet
Og svar: hvad gav Du
For mig at frelse?
Du svarer ei?
Ha! Du har glemt den Ed, Du svoer mig!

Leonora.
Du mig bebrøver.
O hvor dog Vreden og Hadet Dig, Elskte! forblinder!
O hvor ukjærlig og grusom jeg her Dig gjenfinder!

Manrico.
Troløse!
Du har glemt den Ed, Du svoer mig!

Azucena (drømmende).
Lad os til Hjemmet vende tilbage!
Til vore Bjerge atter vi drage!
Der skal hver Aften Strengene klinge,
Og jeg skal slumre sødt ved dit Spil!

Manrico (til Leonora).
Forlad mig!

Leonora (synker ned foran ham).
Nei, forstød mig ei!
See, hvor jeg lider!

Manrico.
Bort!
Jeg afskyer, jeg forbander Dig!

Leonora.
O ti dog! ti! vend Dig ei bort! men lad
Dit Øie hvile mildt paa den,
Der Alt Dig offred!
(Hun synker om som livløs.)

Manrico (iler hen og knæler ved hende).
Hvad er det? tal dog!

Leonora.
Jeg er Dødens Bytte.

Manrico.
Dødens?

Leonora.
Ak Giften virker alt!
I Blodet vildt den syder — vi maae skilles!

Manrico.
Du knuser mig.

Leonora.
Føl blot! Alt stivner Haanden —
Men her i Brystet som en Ild det brænder!

Manrico.
O ti, min Elskte!

Leonora.
Før mig en Anden skulde eie,
Jeg vilde døe som din.

Manrico.
Og denne Engel har
Saa blodigt jeg forhaanet!

Leonora.
Min Kraft mig svigter.

Manrico.
Forbarm Dig, Gud!

Femte Scene.

(Greven træder ind og bliver staaende paa Tærskelen).

Leonora (rækker ham Haanden til Farvel).
Manrico!

Manrico.
Leonora!

Leonora.
Før mig en Anden skulde eie,
Jeg vilde døe som din.

Manrico.
Og denne Engel har
Saa blodigt jeg forhaanet!

Greven (afsides).
Ha! mig hun har bedraget!
Og nu hun døer for ham!

Leonora.
Jeg døer. Vi skilles.

Manrico.
Forbarm Dig, Gud!
(Leonora døer.)

Greven (kalder paa de Bevæbnede).
Før ham til Døden!

Manrico (idet han gaaer bort med dem).
Farvel, min Moder!

Azucena (reiser sig halvt).
Min Søn, hvor er Du?

Greven.
Ham Bødlen venter.

Azucena.
Hold inde! hør mig!

(Greven fører Azucena hen til Vinduet.)

Greven.
See selv!

Azucena.
O Jammer!

Greven.
Nu er det forbi.

Azucena.
Han var din yngre Broder.

Greven.
O Rædselsbud!

Azucena.
Nu er Du hævnet, Moder!

(Azucena synker om ved Vinduet. Greven kaster et fortvivlet Blik til Skaffottet og Leonora.)

(Tæppet falder langsomt.)

Sørgespil af Schiller. 48 β. — Nr. 78. En Hytte og hans Hjerte! Lystspil af Scribe og Alphonso. 20 β. — Nr. 79. Guldkorset, Lystspil efter det Franske, oversat ved J. L. Heiberg. 32 β. — Nr. 80. Lestocq eller Stats-Intriguen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 32 β. — Nr. 81. Don Juan af Østerrig, Skuespil af Casimir Delavigne. 40 β. — Nr. 82. Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring. 12 β. — Nr. 83. En fattig Kones Testamente, Drama efter Ducange. 28 β. — Nr. 84. Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Duport. 22 β. — Nr. 85. Coliche, Lystspil efter det Franske ved J. L. Heiberg. 16 β. — Nr. 86. Poul Clifford, Skuespil af Melesville og Duveyrier. 24 β. — Nr. 87. En Criminalproces, Lystspil af Rosier. 36 β. — Nr. 88. Enkens Mand, Lystspil af Dumas. 20 β. — Nr. 89. Et ungt Ægtepars Huusholdning, Lystspil af Scribe og Bajard. 16 β. — Nr. 90. Et Hjem, dramatisk Idyl paa Vers. 16 β. — Nr. 91. Frieren og hans Ven, Lystspil af Ancelot og Comberousse. 24 β. — Nr. 92. Grev Saint-Germain, Skuespil af François og Fournier. 24 β. — Nr. 93. Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 12 β. — Nr. 94. Farinelli, Lystspil efter det Franske, oversat af J. L. Heiberg. 24 β. — Nr. 95. Valeur & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme. 16 β. — Nr. 96. Man kan hvad man vil, Lystspil, oversat af J. L. Heiberg. 24 β.

Nr. 97. Huusundersøgelsen, Drama af Daubigny og Ponjol. 16 β. — Nr. 98. Feiltagelserne, Komedie, oversat efter det Engelske ved N. V. Doryh. 28 β. — Nr. 99. Jobinden, Opera af Scribe, Musiken af Halevy. 20 β. — Nr. 100. Enten elskes eller døe! Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 101. En Kones Caprice, Syngestykke af Lesguillon. 16 β. — Nr. 102. Bæbu, comisk Syngespil af Wohlbrück. 24 β. — Nr. 103. Kean, Skuespil af Dumas. 32 β. — Nr. 104. Sauvegarden, Lystspil af Ancelot og de Comberousse. 12 β. — Nr. 105. Stella, Skuespil af Scribe. 16 β. — Nr. 106. Valérie, Comedie efter Scribe og Melesville. 16 β. — Nr. 107. Den sorte Domino eller Eventyret paa Maskeraden, Syngespil af Scribe. 32 β. — Nr. 108. Et Giftermaal under Keisertiden, Lystspil af Ancelot og Duport. 24 β. — Nr. 109. Parykmageren, Syngespil af de Planard og Duport. 24 β. — Nr. 110. Onkels Hemmelighed, Lystspil af Varin. 16 β. — Nr. 111. Hofnarren imod sin Villie, Lystspil af Melesville og Xavier. 20 β. — Nr. 112. Clermont eller Kunstnerens Kone, Skuespil af Scribe og Vanderburch. 20 β. — Nr. 113. Den Usynlige paa Sproge, dramatisk Spøg af H. C. Andersen. 16 β. — Nr. 114. Anno: Et Tusinde, Syngestykke af Melesville og Foucher. 16 β. — Nr. 115. Kammeraterne, Comedie af Scribe. 40 β. — Nr. 116. Bryggeren i Preston, Syngestykke af de Leuven og Brunswick. 28 β. — Nr. 117. Bedstefader Guèrin, Skuespil af Laurencin og de Cey. 24 β. — Nr. 118. En Bryllupsdags Fatalieter, originalt Lystspil af Overskou. 24 β. — Nr. 119. Fabrikanten, Skuespil af Souvestre. 24 β. — Nr. 120. Sheriffen, Syngestykke af Scribe. 32 β.

Nr. 121. Østergade og Vestergade, eller: Det er Nytaarsdag i Morgen; originalt Lystspil af Overskou. 40 β. — Nr. 122. Regimentets Datter, Syngespil af Saint Georges og Bayard. 24 β. — Nr. 123. De Uafhængige, Comedie af Scribe. 28 β. — Nr. 124. En Comedie i det Grønne, Vaudeville af H. C. Andersen. 16 β. — Nr. 125. Zanette, eller: Spøg ikke med Ild, Syngespil af Scribe og Saint Georges. 28 β. — Nr. 126. Bagtalelsens Skole, Comedie af Sheridan. 36 β. — Nr. 127. Dronning for en Dag, Syngespil af Scribe og St. Georges. 32 β. — Nr. 128. Familien Mazarin, Skuespil af Ancelot. 28 β. — Nr. 129. Den Gjerrige, Comedie af Molière. 32 β. — Nr. 130. De lykkelige Skinsyge, Lystspil, efter Grev Girand af Overskou. 12 β. — Nr. 131. En Nattegjæst, Vaudeville-Spøg efter Lockroy og Anicet af Overskou. 12 β. — Nr. 132. Gabrielle de Belle-Isle, Drama af Dumas. 32 β. — Nr. 133. Edwards Sønner, Tragoedie, oversat af Borggaard. 32 β. — Nr. 134. Et Glas Vand eller liden Tue kan vælte stort Læs, Comedie af Scribe. 36 β. — Nr. 135. Scapins Skalkestykker, Lystspil af Molière. 24 β. — Nr. 136. Richard Savage eller de to Kroner, Lystspil af Moreau. 16 β. — Nr. 137. En Hverdagshistorie, Lystspil af Fournier. 12 β. — Nr. 138. Et Ægteskab i Ludvig den Femtendes Tid, Comedie af Dumas. 40 β. — Nr. 139. Capricciosa eller Familien i Nyboder, original Folkecomedie af Arnesen og Overskou. 36 β. — Nr. 140. Et Testament, Skuespil af Duval. 24 β. — Nr. 141. Doctoren imod sin Villie, Lystspil af Molière. 16 β. — Nr. 142. Suzettes Medgift, Lystspil af Dinaux og Lemoine. 32 β. — Nr. 143. En Lænke, Comedie af Scribe. 40 β. — Nr. 144. Wilhelm Tell, af Jony og Hippolyte Bis. 16 β.

Nr. 145. De Utrøstelige, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 146. Herren seer Dine Veie! Drama med Sang af d'Ennery og Lemoine. 32 β. — Nr. 147. Fristelsen eller onde Tanker komme, men maa ikke huses, orig. Skuespil. 20 β. — Nr. 148. Kronjuvelerne, Syngespil af Scribe og de Saint Georges. 36 β. — Nr. 149. Ørkenens Søn, romantisk Skuespil af Frederik Halm. 32 β. — Nr. 150. Hugenotterne, Opera af Scribe, Musiken af Meyerbeer. 24 β. — Nr. 151. Statsmand og Borger, Skuespil af Scribe. 36 β. — Nr. 152. Don Juan eller Steengjæstebudet, Comedie af Molière. 24 β. — Nr. 153. Oscar, Skuespil af Scribe. 20 β. — Nr. 154. Den hjemkomne Sømand, Skuespil af Hauch. 28 β. — Nr. 155. Eventyr i Fastelavn,

originalt Lystspil. 20 β. — Nr. 156. Ude og hjemme, Comedie, oversat af det Franske. 28 β. — Nr. 157. Den adelsgale Borger, Comedie af Moliere. 28 β. — Nr. 158. Don Cæsar de Bazan, Lystspil efter Dumanoir og Dennery. 24 β. — Nr. 159. Nathan den Vise, Drama af Lessing. 56 β. — Nr. 160. Den gale Dag eller Figaros Bryllup, Comedie af Beaumarchais. 44 β. — Nr. 161. Czaren og Tømmermanden, Opera af Lortzing. 28 β. — Nr. 162. Fruentimmer-Skolen, Comedie af Moliere. 40 β. — Nr. 163. Kunsten at skaffe sig Tilbedere, Lystspil af Melesville og Duveyrier. 32 β. — Nr. 164. Overraskelser, Lystspil; oversat efter Scribe. 16 β. — Nr. 165. Tjeneren sin Herres Medbeiler, Lystspil af Lesage, oversat af Overskou. 16 β. — Nr. 166. En Kone der springer ud af Vinduet, Lystspil af Scribe og Lemoine. 16 β. — Nr. 167. Verden vil bedrages, Lystspil af Scribe. 40 β. — Nr. 168. Den indbildt Syge, Comedie af Moliere. 24 β.

Nr. 169. Den skinsyge Kone, Comedie af Colman, oversat af Dorph. 28 β. — Nr. 170. Dronning Marguerites Noveller, Lystspil af Scribe og Legouvé. 40 β. — Nr. 171. Qvindens Vaaben, eller: En Kamp i Kjærlighed, Lystspil af Scribe og Legouvé. 28 β. — Nr. 172. Medbejlerne, Lystspil af Sheridan. 36 β. — Nr. 173. Flugt og Fare, originalt Syngespil af S. Beyer, Musiken af H. Rung. 16 β. — Nr. 174. Den bevægede Tid, Lystspil af A. F. Hartnack. 28 β. — Nr. 175. Slottet i Poitou, Lystspil af Sandeau. 40 β. — Nr. 176. Hjertet og Pengene, Lystspil af Felicien og Mallefille. 32 β. — Nr. 177. Min Lykkestjerne, Lystspil af Scribe. 16 β. — Nr. 178. En fornem Svigersøn, Lystspil af Augier og Sandeau. 28 β. — Nr. 179. Jeppe paa Bjerget, Comoedie af L. Holberg. 16 β. — Nr. 180. Den Stundesløse, Comoedie af L. Holberg. 24 β. — Nr. 181. Lucrezia Borgia, Opera af Donizetti. 16 β. — Nr. 182. Gertrude eller En lille Skat, Lystspil af A. Harris, ved Fl. Th. 20 β. — Nr. 183. Iphigenia i Aulis, Opera til Musik af C. W. Gluck. 16 β. — Nr. 184. Landligt Coquetteri, Lystspil af Charles Dickens. 20 β. — Nr. 185. En Kjærlighedsdrøm, Lystspil af Eugene Scribe. 28 β. — Nr. 186. Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 16 β. — Nr. 187. Søvngængersken, Opera efter Romani. 16 β. — Nr. 188. Faust, Opera af Jules Barbier og Michel Carré, Musiken af Ch. Gounod. 16 β. — Nr. 189. En Caprice, Lystspil af Alfred de Musset, oversat af H. P. Holst. 16 β.

Følgende Stykker ere udkomne særskilt:

Den 28. Januar, original Vaudeville af J. L. Heiberg. 32 β. — De Uadskillelige, ligeledes af Samme. 64 β. — Syv militaire Piger, Vaudeville. 48 β. — Kjærligheds Drømme, Vaudeville af Scribe. 48 β. — Pigen ved Seen, Opera. 48 β. — Elverhøi, originalt Skuespil af J. L. Heiberg. 48 β. — Kjærlighed og Politi, original Vaudeville af H. Hertz. 32 β. — Guldbryllupsfestierierne, original Vaudeville. [illegible] β. — Den dramatiske Skræder, originalt Lystspil. 48 β. — Secretairen og Kokken, Lystspil af Scribe 16 β. — Den skjønneste Dag i Livet, Vaudeville af J. L. Heiberg. 24 β. — De Danske i Paris, Vaudeville af J. L. Heiberg. 48 β. — Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 32 β. — En Fødselsdag i Slutteriet, Vaudeville af Overskou. 48 β. — Alferne, Eventyr-Comedie af J. L. Heiberg. 48 β. — Heiberg, Emilies Hjertebanken, med Musik. 24 β. — Heiberg, Grethe i Sorgenfri, med Musik. 24 β. — Heiberg, Ulla skal paa Bal, med Musik. 32 β. — Valgerda, Lystspil af J. L. Heiberg. 56 β. — Abekatten, original Vaudeville. 48 β. — Livet i Skoven, romantisk Lystspil af Shakspeare ved S. Beyer. 36 β. — Viola, ligeledes. 36 β. — For ti Aar siden, orig. Lystspil. 56 β. — Lovbud og Lovbrud, Lystspil af Shakspeare ved S. Beyer. 40 β. — En Sommeraften, orig. Vaudeville. 40 β. — Hamlet, Sørgespil af Shakspeare, overs. af P. Foersom. 48 β. — Julius Cæsar, ligeledes. 32 β. — Kong Lear, ligeledes. 48 β. — Antonius og Cleopatra, Sørgespil af Shakspeare, overs. af S. Beyer. 48 β. — Kongens Billed, romantisk Drama af O. C. Lund. 32 β.

Balletter: Søvngjængersken. 8 β. — Victors Bryllup. 8 β. — Hertugen af Vendômes Pager. 12 β. — Paul og Virginie. 16 β. — Faust. 8 β. — Veteranen eller det gjæstfrie Tag. 16 β. — Tyrolerne. 12 β. — Nina eller den Vanvittige af Kjærlighed. 12 β. — Valdemar. 8 β. — Sylphiden. 12 β. — Don Qvixote. 16 β. — Phantasiens Øe. 16 β. — Festen i Albano. 8 β. — Fædrelandets Muser. 8 β. — Toreadoren. 8 β. — Napoli. 8 β. — Erik Menveds Barndom. 16 β. — Bellmann. 4 β. — Kirsten Piil. 8 β. — Raphael. 12 β. — Nymphen Chloris. 8 β. — Penelope. 4 β. — Den hvide Rose. 4 β. — Gamle Minder. 8 β. — Conservatoriet. 8 β. — Psyche. 8 β. — Kermessen i Brügge. 8 β. — Zulma eller Chrystalpaladset. 8 β. — Brudefærden Hardanger. 12 β. — Et Folkesagn. 12 β. — Abdallah. 8 β. — I Karpatherne. 8 β. — Blomsterfesten i Genzano. 8 β. — Fjeldstuen. 12 β. — Fjernt fra Danmark. 8 β. — Valkyrien. 12 β. — Giselle. 8 β. — Marketenterskens Hjemkomst. 8 β.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.